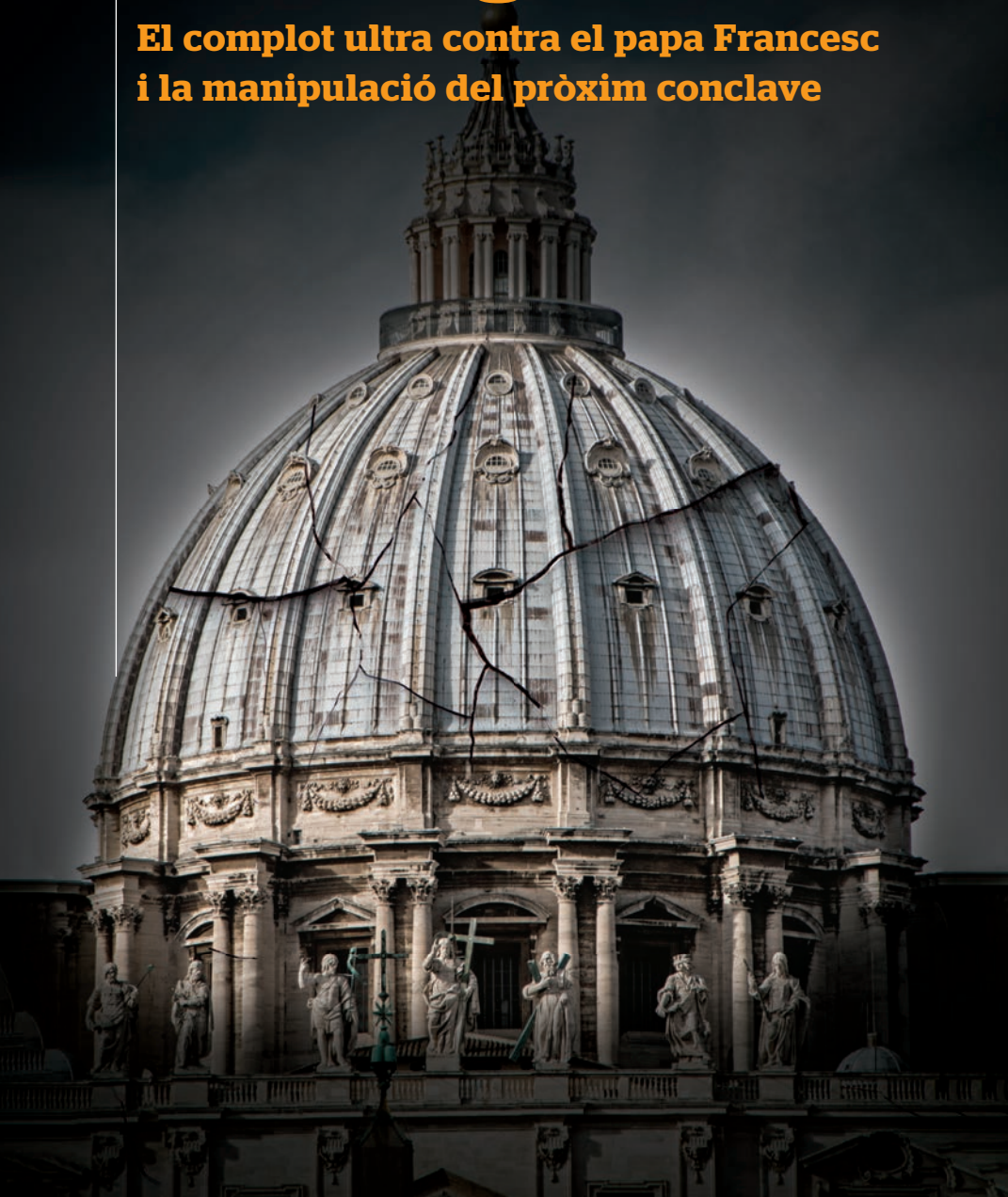

Pòrtic

Vicenç Lozano

Vaticangate

**El complot ultra contra el papa Francesc
i la manipulació del pròxim conclave**

Vicenç Lozano

Vaticangate

El complot ultra contra el papa Francesc
i la manipulació del pròxim conclave

Pòrtic

Primera edició: març del 2023

© Vicenç Lozano, 2023

Drets exclusius d'aquesta edició:
Raval Edicions, SLU, Pòrtic
Av. Diagonal, 662-664
08034 Barcelona

ISBN: 978-84-9809-535-7
Dipòsit legal: B. 3.475-2023

Fotocomposició: La Letra, S. L.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.
En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

ÍNDIX

1. Introducció	11
2. Conclave a la vista	17
3. Les forces obscures es preparen	32
4. El complot dels Estats Units	41
5. La diplomàcia del Papa «comunista»	73
6. Bannon i la ultradreta conspiradora	94
7. Un exgeneral enemic del Papa	120
8. La Cúria que boicoteja Francesc	145
9. El cardenal Müller em parla de Bergoglio	176
10. Els bisbes que no volen canvis	185
11. L'arquebisbe peruà que podria ser Papa	194
12. Serveis secrets al servei de qui?	202
13. Una suite amb micròfons	221
14. El pontífex que volen eliminar	228
15. Manipulant el conclave amb Red Hat Report	243
16. Els candidats que s'enfrontaran	265
17. Quatre dies d'agost amb dos 'cismes' a l'horitzó	278
18. El cardenal que ho tapa tot	291
19. Abusos: una «cultura tradicional» de l'Església	297
20. Juanca, l'amic i assessor en qui el Papa confia	304
21. Res és el que sembla. Reformes accelerades	314
22. El futur insegur d'una dècada convulsa	350

INTRODUCCIÓ

«Aquest Papa no és el Vaticà», em va dir a finals del 2022 un bon amic periodista que coneix a fons l'entrellat de la Santa Seu, la correlació de forces de l'Església i les dificultats de tota mena que té al davant el papa Francesc per reformar una institució que en general viu amb aversió qualsevol canvi per petit que sigui. Si a això hi sumem la convulsa situació que viu el nostre món en aquests moments, on els sectors més immobilitats i reaccionaris han pres les regnes del poder polític i econòmic en moltes societats occidentals, entendrem com és de crucial procurar fer una diagnosi del que ens espera en un futur immediat.

Que el pontífex argentí no és el Vaticà o que, més ben dit, ell no participa de l'ambient i la tradició seculars que conformen la vida cortesana als palaus de la Santa Seu, és una evidència prou significativa des que va ser elegit el 13 de març del 2013. El Papa argentí no es resigna a doblegar-se a aquesta manera d'actuar. Lluita cada dia —en els últims temps amb molt més vigor— per reformar, amb encerts i també errors, la institució de l'Església. El seu objectiu és transformar-la en una nau sòlida i estable que pugui navegar per les aigües canviants del segle XXI. Això l'ha convertit als ulls de molts en un rebel, en un enemic.

El llibre que ara he volgut escriure com a continuació del primer, *Intrigues i poder al Vaticà*, ha de respondre a diversos interrogants sobre aspectes poc coneguts de l'Església actual, aportant dades de vivències personals i fets que han transcendit molt poc o continuen ocults. He intentat aprofundir en alguns enigmes que ja apuntava al primer volum, i al mateix temps actualitzar, ordenar i sintetitzar el que es coneix, de manera que el lector pugui seguir el fil dels esdeveniments. Això ens ha de permetre conèixer on ens trobem i cap on anem. M'he volgut centrar per damunt de tot a esbrinar com s'han forjat aliances cívicoreligioses de caire involucionista compromeses en la construcció d'un «nou ordre mundial» basat en la supressió gradual de les nostres llibertats. Un món menys lliure, més injust, insolidari i al cap i a la fi menys democràtic.

Tot i el privilegi d'haver pogut viure molts cops els fets al mateix escenari on es produeixen, no ha estat una tasca fàcil. Conèixer personatges de totes les tendències, enfrontats en una guerra que té el Vaticà i l'Església catòlica com a camp de batalla, ha suposat un repte. Poder explicar qui són i com actuen diversos grups i protagonistes de la involució i també del canvi, representa un estímul. Fugir de la rumorologia i de les teories de la conspiració manipulades i interessades, que avui es ventilen sobretot a través de les xarxes socials, és un desafiament que forma part del que crec que ha de ser el periodisme.

Haver treballat durant més de trenta-cinc anys al Vaticà hauria d'aportar el bagatge necessari per no deixar-se enredar amb facilitat. Cal procurar ser tenaç per mantenir ben oberts els ulls, i ser prudent, humil i noble. De tota manera, no descarto res, però he intentat aplicar tots els filtres necessaris per desenvolupar aquesta tasca que m'he proposat,

amb tot el rigor i l'honestedat de què he estat capaç. L'experiència permet al periodista conèixer personatges que volen ajudar-te i d'altres que t'intenten manipular o silenciar. Reparar en qui és qui, és fonamental. Cal saber actuar amb prudència, amb criteri, sense absurdes presses, amb paciència infinita i amb una estratègia molt calculada. No és fàcil constatar si aquell a qui li ofereixes una total confiança és fiable i al capdavant una bona font informativa. Cal separar qui parla lliurement de qui ho fa sota amenaces, coaccions o interessos particulars. Només els que actuen amb llibertat i honestedat ofereixen les màximes garanties de no induir-te a caure en errors. En qualsevol cas, és obligació del periodista contrastar les dades i aportacions informatives per intentar acostar-se a l'objectivitat que es requereix. Verificar i tornar a verificar tantes vegades com faci falta. Un exercici difícil però necessari, tan meticulós i feixuc com imprescindible.

Al llarg de dos anys d'investigacions periodístiques per configurar aquest *Vaticangate*, que vull presentar com una crònica periodística àgil i gens acadèmica, n'he vist de tots colors. Hi ha hagut recels, distanciaments i amenaces més o menys explícites. També alguns moviments per intentar silenciar el que dic en determinats mitjans. Així, s'han tancat portes per haver explicat en el primer volum —publicat el 2021— moltes coses que per a alguns sectors «calia» que continuessin sent desconegudes. Una gran quantitat de dades, testimonis i vivències formen part dels misteris, intrigues i exercicis abusius del poder, sobre els quals he intentat fer, en el primer volum i també en aquest, una mica de llum. He patit molt amb contactes de tota la vida, que tenia per bons amics i que ara responen amb el silenci o evasives a les meves trucades o mails. He hagut de deixar enrere molta gent poruga o contaminada. Ha estat necessari obrir nous

fronts i he de mostrar-me agraït per haver pogut comptar en aquest pedregós camí amb gent molt acreditada, entregada, valuosa i imprescindible. Bons amics al Vaticà, a Roma, Barcelona, Lleida, Madrid, Washington, Nova York, Buenos Aires, Santiago de Xile, Lima, Berlín o París. Afortunadament, picant molta pedra per no caure en el desànim, han anat sorgint aquests nous confidents i testimonis de gran valor, fins fa poc impensables. Tots, elles i ells, m'han ajudat a configurar aquest relat. Moltes d'aquestes persones, de totes les tendències, que han cregut en mi, com ha passat sempre, volen mantenir l'anonimat. Unes quantes, ara i abans, han posat en risc la seva carrera. Les fonts personals al Vaticà, com en cap altra institució, són imprescindibles. *L'off the record*, per captar matisos i opinions diverses, de molts personatges que exigeixen que el seu nom no figuri enlloc, resulten essencials per al vaticanista. El problema arriba quan són descoberts encara que el periodista extremi totes les precaucions per ocultar-los. Vull remarcar, perquè m'ha dolgut profundament, que alguns contactes que em van oferir el testimoni o l'opinió, fins i tot en l'anonimat en el primer llibre, han pagat molt car el preu de parlar amb llibertat. En determinats casos han vist truncada la seva carrera. M'horroritza només de pensar-hi. Van accedir a ajudar-me, i per aquest motiu n'han sortit perjudicats fins al punt de ser vetats per accedir a determinats càrrecs de responsabilitat. Qui ha investigat i identificat els personatges? Com ho han fet? Qui ha ordenat que fossin proscrius? Tinc sospites i evidències, però cap certesa que pugui contestar a aquests interrogants.

«No s'accedeix a la veritat sinó a través de l'amor», deia sant Agustí, i amor vol dir en aquest cas —quan parlem de les fonts informatives— una confiança i entrega que intento que siguin recíproques. La llibertat d'expressió i opinió en

algunes institucions com la Santa Seu segueixen sent una assignatura pendent. Simone de Beauvoir afirmava, amb bon criteri, que «no n'hi ha prou de conèixer la veritat, també és necessari fer-la sentir». I això precisament és el que he volgut posar en valor en aquest *Vaticangate*, dedicant tots els meus esforços a fer públic el que hi ha de cert en moltes converses privades en veu baixa dins els murs vaticans. Dificultats que de vegades semblaven insalvables s'han anat esvaint. He hagut de recórrer a documentar-me en molta gent que mou fils importants entre les bambolines del poder, també en fòrums, blogs i posts d'internet. Ha calgut també deambular amb prudència per l'anomenada *dark web*, la web fosca, l'arcàdia dels estafadors, mafiosos, terroristes i criminals de tota mena. En aquell espai s'amaguen els interessos i les activitats més obscures de la societat. És el regne virtual on la illegalitat i el negoci sense escrúpols sobreviu i es multiplica. Allà hi ha adreces on es pot contractar un assassí amb total impunitat, supermercats on es venen tota mena de documents falsos. En aquell gran magatzem dels despropòsits i la vilesa, es poden adquirir passaports i targetes de crèdit falsificats, armes de qualsevol calibre, trobar les més estranyes substàncies estupefaents i fins i tot sexe amb menors. Camuflats enmig de tot aquest horror —com una mena d'infern de Dante del segle XXI— s'oculten molts personatges i organitzacions que preparen els actuals complots contra el papa Francisc. En aquest àmbit secret hi he trobat els fòrums i laboratoris on es dissenyen i gestionen algunes de les estratègies per portar l'extrema dreta al poder i també per fer tornar la direcció de l'Església catòlica als temps passats, en què imperava l'esperit de l'immobilisme més reaccionari. Personatges i organitzacions de la ultradreta es mouen per la *dark web* amb comoditat, sense limitacions, amb una impunitat

que, per més monitorada que estigui per la policia i els serveis secrets internacionals, és del tot palpable des del moment que hi dones una primera ullada.

Fujo com del diable de les teories de la conspiració que alimenten les ments més fantasioses, però sí que he arribat a la conclusió que no és exagerat qualificar de guerra civil subterrània l'hostilitat que es respira avui a la Santa Seu i en l'Església catòlica universal. Sense cap mena de dubte, hi ha dades i evidències per qualificar de complot l'animositat que hi ha dins i fora dels murs vaticans contra el papa Francesc i les maniobres per impedir que el seu llegat tingui continuïtat.

Aquest llibre parla a fons de l'Església i del Vaticà, amb totes les peculiaritats que té una organització amb més de dos mil anys d'història que et dona una perspectiva molt àmplia, però no vol quedar-se només en aquest escenari. L'amenaça involucionista és universal i afecta totes les institucions, països i àmbits del nostre dia a dia. Els periodistes hem de vigilar atentament aquesta realitat, reflexionar, estudiar, investigar-ne les causes i relatar els efectes. Intentar fer periodisme a aquestes altures del segle XXI segueix sent un privilegi i una tasca fascinant en el marc d'un món on imperen les *fake news*, la propaganda, l'espectacle i la banalitat. És un repte i també una obligació intentar posar a l'abast de la gent i de la manera més entenedora possible aquests temes tan complexos i delicats. Com diu un bon amic polític italià, en aquest univers vaticà, per a un professional dels mitjans de comunicació res «non è peccata minuta».